

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **A. G.,** narozen X,
státní příslušník Ukrajiny,
bytem X,

zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
se sídlem Vinohradská 22, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 7. 2020, čj. CPR-46674-3/ČJ-2019-930310-V246,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a vyjádření k žalobě

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 11. 2019, č. j. KRPS-319640-60/ČJ-2018-010022. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění se stanovenou dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 5 let.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že v řízení nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností a nebyly zjišťovány skutečnosti ve prospěch žalobce a správní orgán nedbal,

aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu. Žalobce dále uvedl, že pochybení žalované tkví v tom, že aprobeovala vady rozhodnutí prvoinstančního, které sice změnila, ale v hlavní části potvrdila, čímž zatížila své rozhodnutí stejnými vadami jako správní orgán I. stupně. Žalobce namítá nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Délka správního vyhoštění je nepřiměřená okolnostem případu a odporuje zásadám proporcionality a právní jistoty. Je nutno vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat i do budoucna, a volit odpovídající řešení při co nejmenším zásahu do práv (oprávněných zájmů) žalobce. Žalovaná měla i jiné možnosti, přičemž až v průběhu odvolacího řízení bylo trestním soudem uloženo tříleté trestní vyhoštění, není důvod ukládat dva roky navíc, když východiska a důvody sankce, zde opatření, jsou totožné. Délka správního vyhoštění je nepřiměřená okolnostem případu, neboť žalobce neměl přímý úmysl jakkoliv porušovat tuzemské předpisy. Žalobce rovněž konstatuje, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce namítá, že správní orgán I. stupně porušil § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť při posuzování přiměřenosti dopadů vyhoštění toliko vyjmenoval hlediska obsažená v citovaném ustanovením, avšak tímto celé hodnocení záležitosti končí a správní orgán se prakticky nijak nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Rozhodnutí je čistě formalistické, nijak nepokrývá konkrétní situaci žalobce. Přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět pouze na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí, a má se tedy kam vrátit. Na takové rozhodnutí je pak nutno nahlížet jako na nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů, o které se takové rozhodnutí opírá, neboť není řádně zjištěn skutkový stav, nýbrž prostě konstatováno zázemí na území domovského státu, což však není dostatečný důvod pro odmítnutí nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce uzavřel, že správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která není nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Jedná se o velice dlouhou dobu, daleko a zcela nedůvodně převyšující trestní vyhoštění. Tato doba je zcela nepřiměřená i délce tvrzeného nelegálního pobytu žalobce.

3. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které je dle ní podrobně a přezkoumatelně odůvodněné. Dle žalované je napadené rozhodnutí plně v souladu se zákonem, a proto navrhla zamítnutí žaloby.
4. Jednání se v souladu s § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), uskutečnilo v nepřítomnosti žalované, která se z něj předem omluvila a o jeho odročení nežádala. Žalobce setrval na svém procesním stanovisku. Doplnil, že vztah s družkou skončil krátce po vydání prvostupňového rozhodnutí. Domnívá se, že žalovaná měla více zohlednit, že pro nelegální pobyt na území České republiky byl postižen trestním odsouzením k trestu vyhoštění 3 let. Správní vyhoštění na dobu 5 let je vzhledem k této skutečnosti zjevně nepřiměřené.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.

6. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 21. 10. 2018 byl žalobce zajištěn hlídkou Policie České republiky (dále jen „PČR“) a následně zadržen pro podezření z maření výkonu úředního rozhodnutí (o dříve uloženém správním vyhoštění).
8. Ze správního spisu mimo jiné vyplývá, že žalobce byl v minulosti vícekrát soudně trestán a bylo mu opakovaně uloženo správní i soudní vyhoštění.
9. Žalobce byl dne 13. 2. 2013 rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 uznán vinným za padělání veřejné listiny (cestovního pasu a řidičského průkazu Bulharska na jméno M. B. K.) a odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody na 6 měsíců; odvolacím Městským soudem v Praze bylo odvolání zamítnuto. Žalobce byl dne 30. 1. 2009 trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 6 uznán vinným za nedovolené ozbrojování a padělání veřejné listiny (průkaz žadatele o udělení azylu na jméno A. D.) k trestu vyhoštění na pět let, rozhodnutí nabylo právní moci dne 4. 12. 2012. Výkon trestu vyhoštění byl nařízen dne 23. 5. 2013.
10. Dne 22. 10. 2018 správní orgán I. stupně zahájil řízení ve věci správního vyhoštění žalobce na základě skutečnosti, že *cizinec opakovaně porušuje právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
11. Při svém výslechu dne 22. 10. 2018 žalobce uvedl, že českému jazyku rozumí a tlumočnicka nežadá. Jeho manželka se jmenuje T. Ch., nar. X (dále jen „manželka“), bude se s ní však rozvádět a v kontaktu s ní není. Rodiče a sestra žijí na Ukrajině, děti nemá. Ve společné domácnosti na adrese X, žije s přítelkyní J. P., nar. X (dále jen „družka“). Dům vlastní družka. Vážným se jejich vztah stal v únoru 2018, kdy se žalobce přistěhoval. Chtějí spolu žít a mít děti. Je jim spolu dobře, nikdy se nehádají, domácnost financují společně, on vydělává na brigádách i bez povolení, musí se nějak živit. Jiné vazby v ČR nemá. Žije zde 14 let, má zde družku, kamarády, známé. Pokud by se vrátil na Ukrajinu, přišel by tím o současnou rodinu (tj. družku) a musel by do války, v případě odmítnutí výkonu vojenské služby mu hrozí trest pěti let vězení. Na Ukrajině nemá bydliště, na vycestování prostředky má.
12. Manželka při výslechu dne 22. 11. 2018 potvrdila, že s žalobcem nežije a bude žádat rozvod. Nechce však, aby vycestoval, šel do vězení a špatně dopadl, nemá se kam vrátit. Sama má povolen trvalý pobyt v České republice od roku 2000.
13. Spis obsahuje čestné prohlášení družky ze dne 27. 11. 2018 o tom, že žije ve společné domácnosti s žalobcem, stejně jako potvrzení Obecního úřadu B. ze dne 10. 12. 2018 o tomtéž, ve kterém je uvedeno, že bylo vydáno na základě informací paní J. P. (družky).
14. Při výslechu družka dne 4. 1. 2019 uvedla, že je rozvedená, děti jsou dospělé. S žalobcem bydlí sami, miluje ho a mají spolu vztah a společnou domácnost, mají v plánu se vzít, o dítěti však nepřemýšlí. Znájí se asi dva roky, žijí spolu v rodinném domě na adrese X,

každý v jiné místnosti z důvodu chrápání. Nechce, aby se žalobce vrátil na Ukrajinu, byla by sama, jeho by patrně zavřeli či popravili.

15. Při výslechu dne 17. 4. 2019 dcera družky J. P., nar. X, uvedla, že žalobce s družkou mají vztah asi 1 rok, bydlí spolu v B., ona sama se od matky odstěhovala již dříve. Žalobce viděla cca pětkrát v životě při rodinných setkáních s matkou. Potvrdila, že matka chrápe.
16. Úřední záznamy ze dne 22. 11. 2018, č. j. KRPS-319640-22/ČJ-2018-010022, a ze dne 20. 12. 2018, č. j. KRPS-319640-28/ČJ-2018-010022, obsahují zjištění hlídek PČR, podle kterých se žalobce ani družku na adrese X nepodařilo zastihnout, dle mínění sousedů družka v daném domě bydlí sama. Branka není označena jménem, fotografie žalobce kromě hospodského nikdo nepoznal. Dne 22. 2. 2019 hlídka PČR (úřední záznam č. j. KRPS-319640-34/ČJ-2018-010022) zastihla na adrese toliko družku, v domě byly dvě oddělené postele, v předsíni nebyly žádné pánské boty, pantofle byly dle názoru hlídky nenošené a nebylo přesvědčivě zjištěno, že by zde žalobce bydlel. Dne 25. 5. 2019 hlídka PČR (úřední záznam č. j. KRPS-319640-49/ČJ-010022) žalobce na adrese opět nezastihla, dle sdělení družky měl schůzku s právním zástupcem. V domě měl žalobce dle sdělení družky skříň s oblečením a hygienické potřeby; již nespí odděleně, ale ve společné posteli.
17. Ve spisu správního orgánu I. stupně se nachází kopie úředního překladu výzvy k dostavení se k vyšetřovacímu orgánu, ze kterého vyplývá, že je proti žalobci vedeno trestní řízení podle § 336 trestního zákoníku Ukrajiny (vyhýbání se povolání do armády při mobilizaci), za což mu hrozí trest odnětí svobody na dobu dvou až pěti let.
18. Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) vydalo dne 29. 7. 2019 pod č. j. KRPS-319640-56/ČJ-2018-010022 závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce podle § 120a zákona o pobytu cizinců (dále jen „závazné stanovisko“).
19. Závazné stanovisko rekapituluje pobyt žalobce na území, dle Cizineckého informačního systému byl zpočátku legální, a to na základě povolení k dlouhodobému pobytu od 8. 4. 2004 do 31. 10. 2008 (za účelem zaměstnání). Povolení k pobytu zaniklo uplynutím doby k 31. 10. 2006. Dále měl žalobce v minulosti povolen pobyt za účelem soužití rodiny, dále jako (neúspěšný) žadatel o udělení mezinárodní ochrany, neúspěšně žádal rovněž o povolení k pobytu za účelem strpění pobytu. Žalobci bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění ode dne 17. 12. 2008 do 2. 1. 2012. Soudní vyhoštění mu bylo uloženo dne 30. 1. 2009. Další správní vyhoštění mu byla vydána dne 16. 10. 2013 a 16. 5. 2014. Poslední soudní vyhoštění (č. j. 38 T 198/2018 – 142) bylo žalobci uloženo dne 21. 1. 2019, nabylo právní moci dne 4. 4. 2019. V evidenci nežádoucích osob (dále jen „ENO“) byl zařazen vícenásobně, nepřetržitě od 2. 1. 2013 do současnosti.
20. Ministerstvo se v závazném stanovisku obsáhle vyjádřilo k situaci na Ukrajině a dospělo k závěru, že návratu žalobce na Ukrajinu nebrání důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Uvedlo, že ukrajinské zákony neumožňují udělit trest smrti za žádný trestný čin, přičemž branná povinnost je základní státoobčanskou povinností občanů každého státu. V případě žalobce však vzhledem k jeho věku nelze očekávat, že by byl odveden do základní vojenské služby, přičemž ani vojáci základní vojenské služby nejsou bez svého souhlasu povoláváni do oblasti bojů na východě země. Od roku 2016 nebyla vyhlášena žádná mobilizace, intenzita bojů se výrazně zmenšila. K bezpečnostním incidentům dochází pouze cca 7 km od linie konfliktu. Politická a bezpečnostní situace je v zemi uspokojivá, zejména pak v Dněpropetrovské oblasti, kde má žalobce rodiče a která je pod kontrolou centrální vlády.

21. Ministerstvo se dále zabývalo překážkami vycestování žalobce s tím, že existence vztahu vyhošťované osoby v České republice brání vyhoštění zpravidla jen v případech dlouholetých manželství, či dokonce rodin s dětmi, kdy je s ohledem na stupeň integrace ostatních členů rodiny možno vyloučit jejich následování do země původu vyhošťované osoby. V případě žalobce takovou situaci neshledalo, i v případě jeho vyhoštění nic nebrání družce, aby žalobce navštěvovala, ten pak může přicestovat po uplynutí doby zákazu pobytu v Schengenském prostoru.
22. Dne 20. 8. 2019 byli účastníci vyrozuměni o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. Žalobce se vyjádřil v tom smyslu, že případné vyhoštění hrubě a nepřiměřeně zasáhne do jeho rodinného a soukromého života, neboť veškeré sociální vazby má v České republice.
23. Dne 5. 11. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. KRPS-319640-60/ČJ-2018-010022, kterým žalobci uložil podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění na dobu pěti let. V rozhodnutí zrekapituloval průběh správního řízení. Vyjádřil podivení nad tím, že Obecní úřad B. mohl vydat potvrzení o soužití ve společné domácnosti, neprovedl-li ve věci žádné šetření. Jelikož při žádné z opakovaných pobytových kontrol nebyl žalobce v B. u družky zastižen a vzhledem k rozporům ve výpovědích družky a žalobce ohledně toho, zda je žalobce doma či pracuje, nemá správní orgán za prokázané, že žalobce sdílí společnou domácnost s družkou, a domnívá se, že žalobce družku spíše občasně navštěvuje. Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce se opakovaně a cíleně dopouštěl trestné činnosti, porušoval povinnosti cizince na území a neakceptoval vydané správní ani soudní vyhoštění, což zhodnotil jako absolutní pohrdání právním systémem. Za nepřijatelné považoval, aby na území pobývali cizinci, jimž bylo opakovaně uloženo správní a soudní vyhoštění a toto bylo opakovaně nerespektováno. Správní orgán I. stupně spatřoval v opakovaném páčání trestné činnosti, spáchání přestupku (nepředložení cestovního zdravotního pojištění při pobytové kontrole), nerespektování vyhoštění a nezaplacení částky 1 000 Kč na nákladech správního řízení ve svém souhrnu závažné narušení veřejného pořádku, které hrozí pokračováním. Při stanovení délky vyhoštění správní orgán přihlédl k tomu, že žalobce v řízení spolupracoval, a k charakteru a četnosti porušování předpisů, zejména pak v trestní rovině. Překážky vyhoštění neshledal s tím, že žalobce navázal vztah s družkou až v době, kdy v ČR pobýval nelegálně, a družce navíc nic nebrání odcestovat s žalobcem na Ukrajinu; jeho tamější trvalé bydliště je mimo lokalitu válečného konfliktu.
24. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání z obdobných důvodů, které uvedl v žalobě.
25. Žalovaná vydala dne 27. 7. 2020 napadené rozhodnutí, kterým rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Dospěla k závěru, že narušení veřejného pořádku žalobcem má charakter v podstatě setrvalého stavu. Je zřejmé, že nehodlá opustit území České republiky, vyhýbá se vyhoštění, na území pobývá nelegálně a s padělanými doklady. Pokud jde o zjišťování soukromého a rodinného života, okolnosti byly zjištěny dostatečně, přičemž ve vztahu k družce může jít toliko o trvalý partnerský vztah, který není manželstvím. V tomto ohledu žalovaná uzavřela, že žalobce sice žil ve společné domácnosti s občanem EU (družkou), nikoliv však v trvalém vztahu obdobném vztahu rodinnému. Délka vyhoštění není nepřiměřená ve vztahu k intenzitě porušování veřejného pořádku i délce nelegálního pobytu žalobce na území, přitom nejde o sankci, ale o rozhodnutí, které vyjadřuje zájem státu, aby se žalobce na jeho území nezdržoval. Trestní stíhání a řízení o správním vyhoštění jsou rozdílnými typy řízení, nejde o porušení zásady *ne bis in idem* a

trestním odsouzením nevzniká překážka věci rozhodnuté. Pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území bez uložení správního vyhoštění (§ 50a zákona o pobytu cizinců) nebyly v dané věci splněny podmínky. Ve vztahu k přezkoumatelnosti a zohlednění situace žalobce pak žalovaná poukázala na příslušné body odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, resp. závazného stanoviska ministerstva.

Posouzení žalobních bodů

26. Podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí ho do informačního systému smluvních států až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
27. Soud předně konstatuje, že žalobce po skutkové ani právní stránce nenapadl závěr žalované o naplnění výše uvedené skutkové podstaty. Soud proto tento závěr nepřezkoumával a při přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů z něho vycházel.
28. Pro úplnost však soud dodává, že zejména ze správních a trestních rozhodnutí obsažených ve správním spise, ostatně stejně jako z vyjádření samotného žalobce, např. ve vztahu k výkonu práce bez pracovního povolení, vyplývá žalobcova setrvalá neúcta k dodržování právních předpisů (a tedy značné riziko pokračování v narušování veřejného pořádku). Soud souhlasně odkazuje na rozsudek NSS ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 Azs 210/2017 – 57: *„Pobyt na území ČR není samozřejmostí, na kterou má bez dalšího kdokoli právo (čl. 42 odst. 2 Listiny základních práv a svobod); o to více je třeba, aby si cizinec takové možnosti vážil a žil v souladu s pravidly, která v ČR platí.“* Namítá-li žalobce ve vztahu k přiměřenosti doby uložení vyhoštění, že neměl přímý úmysl jakkoliv porušovat předpisy, soud je přesvědčen o opaku. Z uvedeného jasně vyplývá, že žalobce právní předpisy porušuje zcela vědomě a v úmyslu přímém (nelegálním pobytem na území, nerespektováním uložených vyhoštění, nedovoleným držením zbraně, výkonu práce bez povolení, užíváním padělaných dokladů na cizí identitu), neboť uvedená jednání vyžadují vědomé rozhodnutí o porušení příslušných norem a chráněných zájmů. Jednání jsou přitom takového charakteru, že žalobci musí být zřejmé, že porušuje právní předpisy. I kdyby vskutku šlo „pouze“ o úmysl nepřímý a žalobce by byl s případným porušováním norem na území hostitelského státu toliko srozuměn, nic by to nemohlo změnit na závěru o žalobcově úmyslné neúctě k dodržování právních předpisů.
29. K obecné námitce žalobce stran nedostatečného zjištění skutkového stavu věci soud uvádí, že spis svědčí o velmi podrobné práci správního orgánu I. stupně, který výsledkem všech zúčastněných osob (žalobce, manželky, družky i její dcery) a několikrát opakovanou pobytovou kontrolou hlídkou PČR objasňoval skutkový stav. Závazné stanovisko ministerstva se pak velmi detailním způsobem vypořádává jak s bezpečností situací na Ukrajině, tak s okolnostmi žalobcova možného trestního postihu za odmítnutí nastoupit vojenskou službu. Závazné stanovisko i napadené rozhodnutí rovněž podrobně hodnotí žalobcovu konkrétní situaci, zejména pokud jde o existenci a kvalitu vztahu k družce a intenzitu zásahu do rodinného života žalobce. Žalobce v žalobě nijak nespecifikuje, v čem (v jakém konkrétním skutkovém aspektu) spatřuje nedostatky zjištěného skutkového stavu ani nezpochybňuje žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí. V této obecné rovině proto soud dospěl k závěru, že ze strany správních orgánů byly opatřeny dostatečné podklady,

v nichž měl zjištěný stav věci potřebnou oporu, přičemž žalovaná přihlédla ke všem skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobce, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobce pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačil, ve své námitce setrval jen v naprosto obecné rovině, stejně jako v odvolacím řízení. Není přitom na soudu, aby namísto žalobce dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povoláním k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobce (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78). Uvádí-li žalobce navíc, že žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnila, není to pravdou, neboť žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně v plném rozsahu potvrdila.

30. K tvrzení o nedostatečném šetření oprávněných zájmů žalobce soud uvádí, že žalobce má právo setrvat na území České republiky toliko za plnění podmínek zákona o pobytu cizinců. Jelikož žalobce naopak naplnil podmínky pro vyhoštění, nemůže se dovolávat zásady právní jistoty. Bylo by naopak v rozporu s touto zásadou, pokud by vyhoštění uloženo nebylo, ledaže by zde existovala zákonná překážka vyhoštění (k tomu dále). Pokud se snad žalobce tvrzením, že žalovaná měla i jiné možnosti řešení, dovolává aplikace § 50a zákona o pobytu cizinců, tj. vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území bez uložení správního vyhoštění, pak soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 11). V něm žalovaná uvedla, že pro takový postup vůbec nenastaly zákonné podmínky, k čemuž soud nemá pro absenci konkrétní žalobní argumentace co dodat. Pouze doplňuje, že jsou-li splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, nedisponuje správní orgán správním uvážením, zda takové rozhodnutí vydat, či nevydat.
31. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
32. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Do tohoto práva lze zasáhnout jen v souladu se zákonem, je-li to nezbytné v demokratické společnosti v chráněném zájmu, kterým je dle Úmluvy mimo jiné veřejná bezpečnost, předcházení zločinnosti a ochrana práv a svobod jiných. V daném případě je nutno poměřovat zásah do rodinného života žalobce s významem výše uvedených chráněných zájmů, do kterých žalobce svou přítomností v České republice zasahuje. Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) v rozhodnutí velkého senátu ze dne 18. 10. 2006 ve věci *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, za relevantní kritéria při hodnocení přiměřenosti opatření označil tyto:
 - povaha a závažnost trestného činu spáchaného stěžovatelem;
 - délka stěžovatelova pobytu v zemi, z níž má být vyhoštěn;
 - doba, jež uplynula od spáchání trestného činu, a stěžovatelovo chování v průběhu této doby;
 - státní příslušnost zúčastněných osob;
 - stěžovatelova rodinná situace, např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru;
 - zda manžel věděl o trestném činu v době, kdy vstupoval do rodinného svazku;
 - zda jsou z manželství děti, a případně jejich věk;

- závažnost problémů, do nichž by se manžel pravděpodobně dostal v zemi, kam má být stěžovatel vyhoštěn;
 - nejlepší zájem a blaho dětí;
 - pevnost sociálních, kulturních a rodinných [vazeb](#) s hostitelskou zemí a se zemí, kam má být stěžovatel vyhoštěn.
33. Podle Evropského soudu pro lidská práva je dále nutno vzít v potaz rozsah, v jakém by byl rodinný život narušen, rozsah [vazeb](#) na smluvní stát, zda existují nepřekonatelné překážky bránící rodinnému životu v zemi původu, imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti) a důvody [veřejného pořádku](#) (srov. rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006 ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, č. 50435/99). Významné je i to, zda byl rodinný život založen až v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý, případně v době, kdy již bylo zřejmé, že v dané zemi nemohou zůstat (srov. rozhodnutí ESLP ze dne 5. 9. 2000 ve věci *Salomon proti Nizozemsku*, č. 44328/98).
34. Např. v rozhodnutí ze dne 23. 10. 2018 ve věci *Levakovic proti Dánsku*, č. 7841/14, ESLP neshledal porušení Úmluvy v případě vyhoštění stěžovatele z Dánska, kde měl přítelkyni a další příbuzné (kteří na něm ale nebyli závislí), jelikož byl usvědčen z vážných zločinů a ustavičně projevoval nedostatek vůle k respektování tamějšího práva. Situace žalobce je v mnohém obdobná.
35. Judikaturou ESLP se inspiroval český zákonodárce při vymezení hledisek, která je třeba vzít v potaz, při posuzování přiměřenosti rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců (§ 174a). Podle tohoto ustanovení správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
36. Podle rozhodnutí NSS ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 – 34, „[u]stanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince.“
37. Správní orgán I. stupně na str. 15-16 svého rozhodnutí výše uvedená kritéria uvedl a hodnotil, a to sice stručně, ale nikoliv – jak tvrdí žalobce – čistě formálně či alibisticky. Soud v podrobnostech odkazuje na uvedené rozhodnutí, pro ilustraci však uvádí citace:
- závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince – žalobce má bohatou trestní minulost i současnost, je veřejným zájmem, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci, kteří se v dohledné minulosti nedopustili či nedopouštějí závažného protispolečenského jednání;

- délka pobytu cizince na území – cizinec porušoval veřejný pořádek, a to od roku 2007 do současnosti, tato doba se zdá správnímu orgánu jako dlouhé období, po kterou se mohl cizinec napravit;
- věk, zdravotní stav – žalobce je zdravý, neužívá léků, je v produktivním věku, není osobou mladistvou či osobou ve věku seniora;
- povahu a pevnost rodinných vztahů – družka může žalobce následovat do vlasti nebo spolu mohou žít v jiné zemi mimo území EU, s družkou se seznámil již v době, kdy měl vážné problémy s právním systémem ČR a mohl předpokládat, že v budoucnu bude muset nést následky (k otázce vztahu s družkou obsáhle i jinde, zejm. pak v samotném napadeném rozhodnutí; viz výše);
- společenské a kulturní vazby navázané na území – nebyly zjištěny.

38. Soud k tomu uvádí, že žalovaná se s uvedenými kritérii ve smyslu citované judikatury rovněž vypořádala. Nevyplynula-li v průběhu řízení žádná okolnost, která by svědčila o specifické situaci žalobce ve vztahu k některému z kritérií (např. zdravotní stav), a ani žalobce žádnou takovou okolnost v řízení neuvedl, nelze žalované vyčítat stručnost provedeného zhodnocení. Netvrdí-li ostatně žalobce konkrétní nedostatek ve zjištění skutkového stavu či jeho právním hodnocení, nemůže jej přezkoumat ani soud. Čistý formalismus bez vazby na konkrétní situaci žalobce tak lze shledat spíše než v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v samotné žalobní námitce.
39. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že by bylo rozhodnutí o přiměřenosti správního vyhoštění založeno pouze na skutečnosti, že má na území své vlasti zázemí. Okolnosti jeho vazeb a bydliště na Ukrajině rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalované hodnotí nejvíce ve vztahu k bezpečnosti dané lokality (např. na str. 13 a 16, stejně tak při odůvodnění stanovené třicetidenní lhůty k vycestování na str. 17 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, dále např. na str. 13 rozhodnutí žalované). Z celého kontextu odůvodnění plyne, že správní orgány se zabývaly i dalšími kritérii, jak je ostatně uvedeno i výše. Správní orgány nerozhodly tak, že vyhoštění je přiměřené, jelikož má žalobce na Ukrajině zázemí, ale že vyhoštění není nepřiměřené mimo jiné i z tohoto důvodu. Tento závěr je zcela zřejmý a rozhodně není možné hovořit o nepřezkoumatelnosti.
40. Žalobci nelze přisvědčit v tom, že by žalovaná nedostatečně posoudila vliv vyhoštění na jeho soukromý a rodinný život. Podrobně především hodnotila s ohledem na rodinný život žalobce jeho vztah s družkou, a to jak z hlediska kvantitativního, tak kvalitativního (str. 7-8 napadeného rozhodnutí). Žalovaná dospěla k jednoznačnému závěru, podle kterého žalobce s družkou žil ve společné domácnosti, nikoliv však v trvalém vztahu obdobném vztahu rodinnému. Tím drobně korigovala závěr správního orgánu I. stupně (str. 9/10), podle nějž žalobce s družkou k sobě chovají jisté citové pouto neznámé intenzity, avšak ve společné domácnosti spolu nebydlí a pouze se navštěvují. Provedená korekce nic nemění na konečném výsledku posouzení vztahu (ke kritériím hodnocení trvalosti vztahu viz např. rozhodnutí NSS ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 – 35). Jakkoliv vyhoštění téměř vždy bude značným zásahem do rodinného života cizince, soud shledává v obsahu správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí opodstatnění pro závěr, že takový zásah nebude v konkrétním případě v porovnání s poměřovanými konfliktními zájmy zásahem nepřiměřeným. Soud k tomu vede závažnost páchané trestné činnosti žalobce a fakt, že na území České republiky sice pobývá delší dobu, převážnou část však vědomě bez povolení. Od posledního odsouzení žalobce neuplynula nikterak dlouhá doba. Ze zjištěných okolností nelze mít za prokázanou ani efektivnost rodinného

života žalobce s družkou, zvláště pak za situace, kdy žalobce nic neučinil pro ukončení svého stávajícího manželství. Pokračování vztahu žalobce s družkou mimo území Evropské unie je jistě komplikované, nikoliv však vyloučené. Žalobce navázal vztah v situaci, kdy si měl být vědom toho, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, tedy že bude povinen vycestovat z území České republiky. Ve vztahu nefigurují nezletilé děti. Závěr o přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na zásah do rodinného života žalobce posiluje i skutečnost uvedená zástupcem žalobci při jednání, že vztah žalobce s družkou byl ukončen krátce po vydání prvostupňového rozhodnutí, tedy ke dni rozhodování žalované již netrval. Kromě vztahu s družkou žalobce jiné sociální, kulturní či rodinné vazby na Českou republiku žalobce neuvádí, přitom je patrné, že na Ukrajině určité rodinné vazby má. Problémy, které mu tam hrozí, nejsou dle zjištění ministerstva tak závažného charakteru, aby byly překážkou vyhoštění. Proti konkrétním zjištěním či dílčím závěrům správních orgánů obou stupňů žalobce nevznese námitky, a tak soud nemohl přistoupit k jejich přezkumu.

41. K námitce nepřezkoumatelnosti a nepřiměřenosti délky doby vyhoštění soud podotýká, že nelze dovodit, že by z odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo vůbec patrné, proč ji žalovaná stanovila právě v této a nikoli v jiné délce. Na str. 15 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které s napadeným rozhodnutím tvoří jeden celek, je uvedeno, že správní orgán I. stupně zvolil délku v polovině zákonného rozpětí, jako k polehčující okolnosti přihlédl ke spolupráci žalobce v řízení a jako k přitěžující okolnosti pak přihlédl k závažnosti jeho trestné činnosti a k odůvodněné obavě, že bude v porušování veřejného pořádku pokračovat a z území EU nevycestuje. Délkou správního vyhoštění se zabývala i žalovaná v napadeném rozhodnutí samostatně na str. 6 a i v rámci komplexního zhodnocení přiměřenosti na str. 9-11 a shledala ji přiměřenou s ohledem na posouzení opakovaného protiprávního jednání, na přístup žalobce k (ne)respektování českého právního řádu a na zjevnou nenapravitelnost jeho protiprávního jednání.
42. Kritéria, která vzaly správní rozhodnutí v úvahu při výkonu správního uvážení, jež jim § 119 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců svěřuje při stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, jsou v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů jasně stanovena. Je rovněž uvedeno, které hledisko bylo hodnoceno ve prospěch žalobce a které k jeho tíži. Správní orgány kladly důraz především na závažnost protiprávních jednání, jichž se žalobce v minulosti na území České republiky dopustil. Žalovaná lze přisvědčit v tom, hodnotila-li délku dosavadního (ne)legálního pobytu na území (po 30. 10. 2008 se žalobce zdržoval na území ČR s výjimkou vedeného řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany a pobytu ve výkonu trestu neoprávněně a po značnou dobu byl zařazen v ENO) spíše k tíži žalobce. Soud má za to, že správní orgány nevykročily z mezí správního uvážení stanovených zákonem, pohybovaly se v jejich rámci a volbu přijatého řešení řádně odůvodnily (k přezkumu správního uvážení viz např. rozhodnutí NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 – 46). Za těchto okolností není soud oprávněn zasáhnout do výsledku správního uvážení.
43. Soud s žalovanou souhlasí v tom, že správní vyhoštění je realizací cizinecké politiky státu, nikoliv trestní sankcí, nemá trestní charakter ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy po přijetí Protokolu č. 7 (čl. 1), ale je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví. Není tedy případné porovnávat délku trestu vyhoštění a aktuálně projednávaného správního vyhoštění, neboť oba instituty plní rozdílnou funkci a účel (srov. rozhodnutí NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52, a ze dne

12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016 – 56). Je třeba zdůraznit, že žalobci nebylo uloženo správní vyhoštění z důvodu, že pobýval na území České republiky nelegálně [§ 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců], nýbrž z důvodu existence nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Je zřejmé, že skutek, jenž byl předmětem trestního stíhání a pro nějž byl žalobci uložen trest vyhoštění na dobu 3 let, je pouze jedním z prvků množiny protiprávního jednání žalobce, které vyústilo ve vydání rozhodnutí žalované a uložení správního vyhoštění. Srovnávat délku trestu vyhoštění a délku správního vyhoštění proto není přiléhavé. Soud pro úplnost doplňuje, že odsouzení žalobce v trestním řízení nezakládá překážku *non bis in idem* ve vztahu k řízení o správním vyhoštění (viz rozsudky NSS ze dne 29. 8. 2017, č. j. 9 Azs 176/2017 – 26, a ze dne 14. 10. 2019, č. j. 3 Azs 11/2019 – 47). Trestní odsouzení za maření rozhodnutí o správním vyhoštění tak nebrání tomu, aby správní orgány toto protiprávní jednání žalobce zohlednily v rámci rozhodování o správním vyhoštění.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

44. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. září 2020

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce

